

РЕШЕНИЕ

№ 2096

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 23.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **181** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/.

Образувано е по жалба на „ЛИМОСБГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] – [населено място], р- н „С.“, [жк], [улица], ет.1 , с управител Ю. М. А., срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 22-4332-005521 /24.10.2022г. изд. от полицейски инспектор при Отдел „ПП“ -СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171, т.2а буква „а“ от ЗДВП- прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Според жалбоподателя оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена от некомпетентен административен орган, при неспазване на установената форма, в нарушение на процесуалните правила. Иска се обявяване за нищожна на оспорената заповед или нейната отмяна.

В с.з. жалбоподателят „ЛИМОСБГ“ ЕООД - редовно и своевременно призован, се представлява от управителя Ю. М. А., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по нея.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 21.10.2022г. около 22,21 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]И. Е. Г. е управлявал специален автомобил „М. 412 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. Водачът притежавал СУМПС №[ЕИК], но нямал придобита категория „С“, изискуема за управлението на визираното МПС, регистрирано с категория „N2“ / категория N2 – превозни средства от категория N с технически допустима максимална маса над 3,5 т./ . За така констатираното нарушение /по чл. 150 а от ЗДвП/ мл. автоконтрольор при СДВР- Отдел „ПП“ съставил на водача акт за установяване на административно нарушение бл. № 717722 от 21.10.2021г.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ -СДВР е приложил принудителна административна мярка на оспорващата като е издал оспорената заповед – предмет на настоящото съдебно производство.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства, както и справка от АИС- КАТ.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно– производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. И. ПАМ административен орган е оправомощен по силата на Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. /приложена на лист 20 от делото/ да издава заповеди за прилагане по П. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, противно на твърденията на жалбоподателя.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички изискуеми, съгласно чл.59, ал.2 от АПК, реквизити, в т.ч фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно-релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл.171, т. 2 а, буква „а“ от ЗДвП. Възраженията на жалбоподателя в обратна насока са неоснователни.

Налагането на ПАМ по ЗДвП е специално производство, отделно и независимо от търсенето и реализирането на административно-наказателната отговорност.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за

контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, независимо, че тази мярка не съставлява административно наказание /арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН/. Съгласно посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ разпоредба на чл. 171, т. 2а, буква „а“ от ЗДвП, за срок от 6 месеца до една година, се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В това отношение, между страните не е спорно, че собственик на МПС е „ЛИМОСБГ“ ЕООД. По делото е приложена и справка „АИС-КАТ- Регистрация“, видно от която автомобилът „М. 412 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] е регистриран със собственик „ЛИМОСБГ“ ЕООД. Констатирано е, че водачът на МПС, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразената в АУАН констатация, че водачът е управлявал визириания автомобил „М. 412 Д“ с рег. [рег.номер на МПС], като не е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП в приложимата редакция за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който предоставя управлението на моторно превозно средство на водач, който не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, какъвто е и процесния случай. Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично

е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят.

На поредно място, органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

С оглед гореизложеното, според настоящия съдебен състав, оспорената ЗППАМ е правилна и законосъобразна и като такава следва да бъде потвърдена. Подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛИМОСБГ“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] – [населено място], р- н „С.“, [жк], [улица], ет.1, с управител Ю. М. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-005521/24.10.2022г., изд. от полицейски инспектор при Отдел „ПП“ -СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а буква „а“ от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: